

Forsordningen af 24de Januar 1761 nu maa betragtes som forældet; men det ærede Udvalg har egenlig aldeles ikke udtalt, hvorfor den er forældet. Det er ikke saameget Forsordningens Bestemmelser, der ere forældede; thi de ere i det Hele taget ret gode; men Sagen er, at hele det Grundlag, hvorpaa Forsordningen hviler, nu ikke er tilstede. Det Grundlag, hvorpaa Forsordningen af 1761 var bygget, var det, at Brandassurancen var en Statsag, Kjøbstædernes Eiendomme vare tvungne ind i en af Staten garanteret Brandkasse, og Staten havde altsaa den største Interesse i at paase, at de Bestemmelser bleve overholdte, der vedkom de Forhold, som kunde have Indflydelse paa denne Brandkasse og derigjennem altsaa ligefrem paa Statens Forpligtelse. Dette Grundlag er jo nu hævet; nu har Kjøbstædernes Brandforsikring, om end ikke et Ministerium, saa dog en storartet Bestyrelse, en ansvarlig Direktør, et stort Repræsentantskab og en under Brandforsikringen ansat Embedsmand, en Branddirektør i hver Kjøbstad; der er altsaa et fuldstændigt, stort Apparat tilstede til at administrere dette overordentlig vigtige Anliggende, Brandvesenet i Kjøbstæderne. Jeg skal ikke her gaa ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt det vedkommer Staten at sørge for Slutningsvesenet, ei heller omtale, i hvilket Omfang Kommunernes Interesse i saa Henseende gjør sig gjældende. Jeg skal erkjende, at Kommunerne undertiden kunne lide store Tab ved Aldebrande og undertiden have Fordel ved dem ligesom private Folk, og jeg skal erkjende, at et Slutningsvesen bør være tilstede i enhver By; men jeg har den Tro, at dersom man bragte Kjøbstædernes Brandforsikring i en nøie Forbindelse med Slutningsvesenets Indretning, vilde dette blive langt bedre, end naar det henvises til Kommunernes Foranstaltninger. Kjøbstædernes Brandforsikring har nemlig i ethvert Tilfælde den største og mest umiddelbare Interesse i at forebygge Aldebrande, da det gaar ud over Brandforsikringens Kasse og Midler, hvis der opstaar en saadan. Det forekommer mig derfor, at der havde været overmaade god Grund for det ærede Udvalg til dog lidt nøiere at undersøge det Spørgsmaal, hvorvidt Slutningsvesenet i det Hele kunde antages at blive bedre indrettet, naar Brandforsikringen styrede det, end naar det styredes paa den i Forslaget nævnte Maade, og om det ikke var billigt ogsaa ligeoverfor Brandforsikringen, at denne fik umiddelbar Indflydelse paa Ledelsen af Slutningsforanstaltningerne. Det er, som om det ærede Udvalg aldeles har overset, at Brandforsikringen har en Embedsmand i enhver By, som er dens naturlige Børge, hvorfor denne altsaa burde have nogen Indflydelse paa de Foranstaltninger, der blive truffne til Brandforsikringens Fordel eller Skade. Feilen ligger efter min Mening i dette hele Grundlag, hvorpaa Forslaget hviler, og som den ærede Ordfører sagde, at det

skulde beholde. Jeg mener, at der kunde være Anledning til at tage det Spørgsmaal under alvorlig Overveielse, om det ikke nu, da hele Grundlaget er blevet et andet end tidligere, og da vi ere komne over til en privat Kjøbstadbrandforsikring, var i dennes egen Interesse, om den blev sat i nærmere Forbindelse med Slutningsvesenet, end det vil kunne ske efter nærværende Forslag. Jeg skal ikke i dette Dieblis gaa nærmere ind paa Alt, hvad der i denne Henseende er blevet udtalt og omtalt her i Salen ved Behandlingen af Loven af 15de Mai 1868 for Kjøbenhavn. Jeg kan foreløbig henvide til Forhandlingerne om denne Lov, under hvilke, som det forekommer mig, de Indvendinger, der bleve gjorte mod at lade Brandforsikringen for de faste Eiendomme i Kjøbenhavn faae den væsentlige Styrelse af denne hele Sag og saa modtage Bidrag fra Løsprebrandforsikringen, bleve imødegaaede paa en meget bygtig Maade.

Jeg vil imidlertid tilstaa, at det dog ikke er dette Spørgsmaal, der nærmest har overvundet min Ulyst til at blande mig i denne Sags Behandling, men derimod det, at § 1 er strejket ind paa et Gebet, som jeg fra gammel Tid har Interesse for at vogte, nemlig Kommunernes Forsatningsstilstand, og nu, efterat Kjøbstadkommunalloven er givet, fortolker denne Lov paa en Maade, som staar ganske i Modstrid med, hvad der vistnok maa siges at være det Rigtige. Traaden, der gaar gennem hele Kommunalloven, er den Løse, at naar den Vedtægt, som med Indenrigsministeriets Samtykke skulde vedtages i Forbindelse med Loven, var fastslaaet, da kunde der ikke imod Kommunalbestyrelsens eller Byraadets Samtykke paalægges nogen Udgift, som ikke havde en speciel Hjemmel i en Lov. Det blev fastsat, at der i Vedtægten skulde optages blandt andet ogsaa Bestemmelser om Politipersonalets og andre Bestillingsmands Lønning og Ansættelse osv., og naar Vedtægten var affattet og stadfæstet af Indenrigsministeren, havde den Lovskraft og kunde ikke forandres uden Kommunens Samtykke. Hvorledes fortolkede nu Landstinget denne Bestemmelse i 1871, da Politiloven blev givet? Den Gang havde vi dette Spørgsmaal for i to Sæstioner til en meget udførlig Behandling, og jeg vil strax sige, at den daværende Justitsminister, den daværende Finantsminister, var villig til at støtte den Betragtning, som blev gjort gjældende fra den kommunale Side her i Thinget, om jeg maa bruge dette Udtryk, at Udgifter til Politivesenet ikke kunde paalægges undtagen med Kommunalbestyrelsens Samtykke. Jeg vil i Forbigaaende nævne, at et Punkt, som nu er optaget i § 1 i det foreliggende Lovforslag, netop var Gjenstand for en udførlig Debat under de Forhandlinger, som gik forud for Loven af 4de Februar 1871, nemlig Bestemmelsen om Ordningen af Politikorpsen for Aldebrands og andre overor-